

POSTANOWIENIE

22 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

Pierwszy Prezes SN Małgorzata Manowska (przewodniczący)

SSN Marcin Krajewski

SSN Ewa Stefańska (sprawozdawca)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 22 lutego 2024 r. w Warszawie
skargi kasacyjnej K. S.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Rybniku

z 9 kwietnia 2021 r., II Ca 354/20,

w sprawie z wniosku K. S.

z udziałem D. S.

o podział majątku wspólnego,

1. oddała skargę kasacyjną,

**2. przyznaje od Skarbu Państwa-Sądu Okręgowego w Rybniku
na rzecz adwokat M. K. 8100 złotych (w tym podatek od towarów
i usług) wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną
wnioskodawcy z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

[SOP]

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 11 września 2020 r. Sąd Rejonowy w Rybniku: w punkcie pierwszym oddalił wniosek o podział majątku wspólnego D.S. i K.S., których wspólność ustawowa małżeńska ustała na mocy prawomocnego wyroku rozwodowego Sądu Rejonowego w Rybniku z 4 września 1984 r.;

w punkcie drugim ustalił, że w skład majątku wspólnego D.S. i K.S., których wspólność ustawowa małżeńska ustała na mocy prawomocnego wyroku rozwodowego Sądu Okręgowego w Gliwicach Ośrodka Zamiejscowego w Rybniku z 17 października 2005 r., wchodzi opisanie w tym orzeczeniu ruchomości i wierzytelności; w punkcie trzecim oddalił wniosek K.S. o rozliczenie nakładów poczynionych z jego majątku osobistego na majątek osobisty D.S.; w punkcie czwartym dokonał podziału majątku wspólnego wnioskodawcy i uczestniczki w ten sposób, że przyznał na wyłączną własność każdego z nich poszczególne składniki majątkowe; w punkcie piątym zasądził dopłatę od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że 21 stycznia 1978 r. K.S. i D.S. zawarli związek małżeński po raz pierwszy. Jeszcze przed jego zawarciem uczestniczka postępowania, na podstawie przydziału z 27 czerwca 1974 r., nabyła lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. [...] (poprzednio ul. [...]), będąc członkiem P. w G. Natomiast 31 marca 1980 r., już w trakcie trwania związku małżeńskiego z wnioskodawcą, przysługujące uczestniczkę lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego zostało przekształcone w spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego, w trybie przewidzianym przez obowiązującą wówczas ustawę z 17 lutego 1961 r. o spółdzielniach i ich związkach. Środki pieniężne niezbędne do przeprowadzenia tego przekształcenia pochodziły z darowizny dokonanej na rzecz uczestniczki postępowania przez jej ojca. Pierwszy związek małżeński zawarty między wnioskodawcą a uczestniczką postępowania został rozwiązany przez rozwód na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku z 4 września 1984 r.

W 1986 r. D.S. zamieniła spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego w S. przy ul. [...] na lokal mieszkalny położony przy ulicy [...] w R. W związku z zamianą mieszkań D.S. została 4 kwietnia 1986 r. wykreślona z rejestru członków P. w G. Czynność ta nie odnosiła się do wnioskodawcy, gdyż ten nigdy nie był wpisany do rejestru członków Spółdzielni. Poza tym, w piśmie z 6 marca 1986 r. wnioskodawca jednoznacznie oświadczył, że nie rości sobie żadnych praw do mieszkania położonego w S. przy ul. [...] oraz wkładu budowlanego.

Do ponownego zawarcia związku małżeńskiego przez K.S. i D.S. doszło 31 grudnia 1997 r. Po ślubie zamieszkali oni w lokalu położonym w R. przy ulicy [...], należącym do zasobów [...] Spółdzielni Mieszkaniowej w R., do którego prawo lokatorskie (później przekształcone w spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego) przysługiwało wnioskodawcy. Lokal ten został zbyty przez wnioskodawcę 22 czerwca 2001 r. za kwotę 38 000 zł. Po jego sprzedaży małżonkowie zamieszkali w lokalu mieszkalnym uczestniczki postępowania położonym w R. przy ul. [...] do czasu ustania ich związku małżeńskiego, co nastąpiło na mocy wyroku rozwodowego z 17 października 2005 r. wydanego przez Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku. W lokalu tym wykonane zostały prace remontowe o wartości 33 700 zł, które zostały sfinansowane przez wnioskodawcę ze środków uzyskanych ze sprzedaży mieszkania położonego w R. przy ul. [...] oraz przez uczestniczkę ze środków otrzymanych za zamianę mieszkania położonego w S. przy ul. [...] na mieszkanie w R. Przed wystąpieniem z przedmiotowym wnioskiem wnioskodawca i uczestniczka nie przeprowadzili podziału majątku wspólnego zarówno po pierwszym, jak i po drugim rozwodzie.

W ocenie Sądu pierwszej instancji żądanie wnioskodawcy podziału majątku wspólnego po ustaniu pierwszego małżeństwa stron było nieuzasadnione, albowiem lokal mieszkalny położony przy ul. [...] w S. uczestniczka D.S. nabyła jeszcze przed zawarciem związku małżeńskiego z K.S., do jej majątku osobistego. Przy tym koszty przekształcenia lokatorskiego prawa do lokalu w prawo własnościowe w trakcie trwania małżeństwa zostały pokryte przez ojca uczestniczki i zgodnie z art. 33 pkt 10 k.r.o. (wcześniej: art. 33 pkt 3 k.r.o.) zadziałała tu zasada surogacji, a więc prawo to przysługiwało wyłącznie D.S.

Rozpoznając zaś wniosek o podział majątku wspólnego po ustaniu drugiego małżeństwa stron, Sąd Rejonowy ustalił, że w jego skład wchodziły opisane w postanowieniu działowym ruchomości i wierzytelności oraz dokonał podziału majątku wspólnego wnioskodawcy i uczestniczki w ten sposób, że przyznał na wyłączną własność każdego z nich poszczególne składniki majątkowe. Sąd pierwszej instancji oddalił wniosek K.S. o rozliczenie nakładów poczynionych z jego majątku osobistego na majątek osobisty D.S. przez zasadzenie na jego rzecz

kwoty 33 700 zł, odpowiadającej kosztowi prac remontowych wykonanych w lokalu mieszkalnym uczestniczki położonym w R. przy ul. [...]. Wyjaśnił, że wnioskodawca dochodził zwrotu nakładów poczynionych wyłącznie ze swojego majątku osobistego na przedmiot majątkowy będący majątkiem osobistym uczestniczki. Tymczasem takie rozliczenie nie jest przewidziane w art. 45 § 1 k.r.o.

Postanowieniem z 9 kwietnia 2021 r. Sąd Okręgowy w Rybniku oddalił apelację wnioskodawcy wniesioną od postanowienia Sądu pierwszej instancji.

Sąd odwoławczy zaaprobował w całości ustalenia faktyczne i stanowisko prawne Sądu Rejonowego. Za prawidłowe uznał m.in. stanowisko, że w skład majątku wspólnego pozostałego po ustaniu pierwszego małżeństwa wnioskodawcy i uczestniczki postępowania nie wchodziło spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. [...]. Wprawdzie prawo to powstało w trakcie trwania pierwszego małżeństwa stron, w którym obowiązywał ustrój wspólności majątkowej małżeńskiej, to jednak uzyskanie go było bezpośrednim następstwem przekształcenia prawa lokatorskiego pozyskanego przez uczestniczkę jeszcze przed zawarciem związku małżeńskiego i wchodzącego w skład jej majątku osobistego. Zatem o kwalifikacji majątkowej spółdzielczego własnościowego prawa do spornego lokalu mieszkalnego przesądza zasada surogacji, wynikająca z art. 33 pkt 3 k.r.o. w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją wprowadzoną ustawą z 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw. Zasada ta zakłada, że do majątku osobistego małżonka pozostającego we wspólności majątkowej małżeńskiej wchodzi także składniki majątkowe nabyte w trakcie trwania związku małżeńskiego w zamian za przedmioty stanowiące majątek osobisty tego małżonkach.

W realiach rozpoznawanej sprawy – zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Okręgowy – obowiązywanie zasady surogacji upoważniało do wniosku, że skoro substratem dla powstania spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. [...] było prawo lokatorskie uzyskane przez uczestniczkę przed zawarciem związku małżeńskiego i zaliczane do komponentów jej majątku osobistego, to konsekwentnie należało przyjąć, że również spółdzielcze

własnościowe prawo do lokalu stanowi składnik majątku osobistego uczestniczki postępowania. Ponadto Sąd drugiej instancji stwierdził, że o braku przysługiwania wnioskodawcy jakiegokolwiek tytułu prawnego do lokalu znajdującego się w S. przy ul. [...] przesądza okoliczność, iż ten nigdy nie był członkiem Spółdzielni Mieszkaniowej [...] w G., tj. spółdzielni, w zasobach której znajdował się sporny lokal. Tymczasem przekształcenie prawa lokatorskiego w spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego następuje wyłącznie na wniosek i na rzecz członka spółdzielni. Status taki – co potwierdzono w ramach postępowania dowodowego – przysługiwał wyłącznie uczestniczce postępowania i to wobec niej spółdzielnia mieszkaniowa składała wszystkie oświadczenia niezbędne dla skutecznego przeprowadzenia procedury przekształceniowej. Ona również dokonała spłaty wkładu budowlanego wykorzystując na ten cel środki pieniężne przekazane jej od ojca w ramach darowizny. Ten stan rzecz potwierdził również wnioskodawca, oświadczając w piśmie z 6 marca 1986 r., że nie rości sobie żadnych praw do lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. [...]. Jednocześnie dalsze czynności podejmowane przez uczestniczkę w odniesieniu do tego lokalu wskazują, że spółdzielcze własnościowe prawo stanowiło komponent jej majątku osobistego. To uczestniczka postępowania samodzielnie składała oświadczenie o zamianie tego lokalu na lokal mieszkalny położony w R. przy ul. [...] (umowa zamiany z 4 kwietnia 1986 r.). Jedynie ona została również przyjęta w poczet członków [...] Spółdzielni Mieszkaniowej w R., w zasobach której znajdował się lokal mieszkalny przy ul. [...]. Wnioskodawca zaś nigdy nie był traktowany jako współwłaściciel spornego lokalu mieszkalnego i równocześnie on sam – co potwierdza oświadczenie z 6 marca 1986 r. – nie traktował siebie jako osobę dysponującą jakimikolwiek prawami do tego lokalu.

Sąd drugiej instancji podkreślił również, że bezzasadne były twierdzenia wnioskodawcy, iż uiszczenie wkładu mieszkaniowego przy przekształceniu spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. [...] w spółdzielcze własnościowe prawo do tego lokalu, nastąpiło z wykorzystaniem środków pieniężnych pochodzących z majątku wspólnego. Taki pogląd nie znajdował oparcia w ustaleniach faktycznych poczynionych

w sprawie. Wnioskodawca w toku postępowania nie przedstawił bowiem żadnych dowodów pozwalających na wyprowadzenie takiego wniosku.

Wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną, w której zaskarżył postanowienie Sądu Okręgowego w całości oraz domagał się uchylenia tego postanowienia i przekazania sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania. Skarżący zarzucił naruszenie: art. 33 pkt 1 w zw. z art. 33 pkt 10 k.r.o.; art. 1037 § 2 k.c. z zw. z art. 46 k.r.o. oraz art. 223 § 5 pr. spółdz.; art. 387 § 2¹ pkt 2 k.p.c.; art. 100 § 1 u.k.s.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługuje na uwzględnienie.

Poprzez podniesiony w skardze kasacyjnej zarzut naruszenia art. 33 pkt 1 w zw. z art. 33 pkt 10 k.r.o. wnioskodawca dąży do wykazania, że błędne jest prezentowane w sprawie stanowisko Sądów *meriti*, iż spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. [...] stanowiło składnik majątku osobistego uczestniczki postępowania. Podtrzymując prezentowane dotychczas w toku postępowania stanowisko, konsekwentnie twierdzi on, że wobec tego prawa nie miała zastosowania zasada surogacji. Tym samym prawo to wchodziło w skład majątku wspólnego i powinno podlegać rozliczeniu w ramach prowadzonego postępowania o podział majątku wspólnego. Powstało ono bowiem w trakcie trwania pierwszego związku małżeńskiego zawartego przez wnioskodawcę z uczestniczką postępowania i lokal ten służył zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych rodziny, jaką z nią tworzył. Na potwierdzenie prezentowanego stanowiska, w ramach zarzutu naruszenia art. 33 pkt 1 w zw. z art. 33 pkt 10 k.r.o., skarżący powołał się na dotychczasowe orzecznictwo Sądu Najwyższego, z którego – w jego ocenie – ma wynikać, że zasada surogacji majątku osobistego małżonka nie ma zastosowania do spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego, które powstało na skutek przekształcenia prawa lokatorskiego w czasie trwania związku małżeńskiego z ustrojem wspólności majątkowej. W uchwale Sądu Najwyższego z 14 sierpnia 1985 r., III CZP 41/85 (OSNC 1986, nr 6, poz. 92), stwierdzono bowiem, że własnościowe prawo do lokalu uzyskane w trybie przekształcenia należącego do jednego z małżonków lokatorskiego prawa do lokalu

w czasie trwania wspólności majątkowej w drodze przydziału uwzględniającego potrzeby rodziny, stanowi przedmiot majątku wspólnego małżonków także wówczas, gdy wkład budowlany wniesiony przezeń – w czasie trwania małżeństwa – do spółdzielni, pochodzi w całości z majątku odrębnego tego małżonka. Zbieżne stanowisko wyrażono również w uchwale całej Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z 30 listopada 1974 r., III CZP 1/74 (OSNC 1975, nr 3, poz. 37) przez wskazanie, że wzgląd na dobro rodziny uprawnia do przyjęcia stanowiska, iż spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego powstałe w czasie trwania związku małżeńskiego, w którym panuje ustrój wspólności majątkowej, stanowi składnik majątku wspólnego, chociażby powstało ono w wyniku przekształcenia prawa lokatorskiego stanowiącego składnik majątku osobistego jednego z małżonków.

Powołane orzeczenia – wbrew odmiennej sugestii wyrażonej przez skarżącego – nie są jednak adekwatne do stanu faktycznego ustalonego w niniejszej sprawie przez Sąd Okręgowy, a tym samym wyrażone w nich tezy i argumenty na ich poparcie nie mogą znajdować przełożenia na ocenę prawidłowości rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym postanowieniu. Otóż w obu przywołanych judykatach zastrzeżono, że wyrażone w nich stanowisko o wyłączeniu obowiązywania zasady surogacji dotyczy wyłącznie praw spółdzielczych do lokali mieszkalnych, które służą zaspokajaniu potrzeb rodziny. Podnosi się w nich, że o przełamaniu zasady surogacji przemawia nadrzędna wartość, jaką jest dobro rodziny, zaś emanacją dążenia do realizacji tej wartości jest wyrażana w tych orzeczeniach aprobatą dla tworzenia odpowiedniego substratu majątkowego służącego zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych rodziny poprzez przesądzenie o włączaniu do majątku wspólnego małżonków spółdzielczych praw do lokali mieszkalnych, gdy te powstały w trakcie trwania związku małżeńskiego.

Jednak w ramach ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd drugiej instancji, którymi Sąd Najwyższy jest związany przy rozpoznaniu niniejszej skargi kasacyjnej (art. 398¹³ § 2 *in fine* k.p.c.), nie stwierdzono, aby sporny lokal mieszkalny był wykorzystywany na cele rodzinne w dacie, w której nastąpiło przekształcenie prawa lokatorskiego na spółdzielcze własnościowe prawo do tego lokalu. Odmienne twierdzenia skarżącego w tym względzie, stanowią przejaw

niedopuszczalnej kreacji własnych ustaleń faktycznych w postępowaniu kasacyjnym. Mając powyższe na względzie, stwierdzić należy, że w świetle ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie trafnie przyjęto w zaskarżonym postanowieniu, iż dla ustalenia przynależności do majątków małżonków spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego, niemającego jednak rodzinnego przeznaczenia, trzeba zastosować ogólne reguły Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego dotyczące zaliczania poszczególnych składników majątkowych do majątku wspólnego i majątków osobistych małżonków, w tym również uwzględnić implikacje wynikające z obowiązywania zasady surogacji (art. 33 pkt 3 k.r.o. w brzmieniu obowiązującym w dacie przekształcenia spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu znajdującego się w S. przy ul. [...]; obecnie art. 33 pkt 10 k.r.o.). Jeżeli bowiem spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego niesłużącego zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych rodziny powstało na skutek przekształcenia spółdzielczego prawa lokatorskiego będącego składnikiem majątku odrębnego jednego z małżonków to – na skutek obowiązywania zasady surogacji – przyjąć należało, że również spółdzielcze prawo własnościowe wchodzi w skład majątku osobistego tego małżonka (zob. postanowienie SN z 20 czerwca 2008 r., IV CSK 60/08). Zatem zarzut naruszenia art. 33 pkt 1 w zw. z art. 33 pkt 10 k.r.o. nie zasługiwał na uwzględnienie.

Za chybiony należało również uznać zarzut naruszenia art. 1037 § 2 k.c. w zw. z art. 46 k.r.o. i art. 225 § 5 pr.spółdz. Przedmiotowy zarzut opiera się bowiem na błędnym założeniu, że skarżący wraz z uczestniczką dysponował spółdzielczym własnościowym prawem do spornego lokalu. Na bazie tego błędnego założenia bezzasadnie dokonuje on interpretacji swojego oświadczenia z 6 marca 1986 r., twierdząc, że wyrażone w nim zrzeczenie się praw do spornego lokalu nie mogło być skuteczne, gdyż nie zostało złożone w formie aktu notarialnego (art. 223 § 5 pr.spółdz.). Tymczasem, skoro skarżącemu nie przysługiwały żadne prawa do lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. [...], tym samym złożonego przez niego oświadczenia z 6 marca 1986 r. nie można było traktować jako zrzeczenia się praw do tego lokalu (zgodnie z zasadą *nemo plus iuris in alium transferre potest, quam ipse habet*). Również Sąd Okręgowy nie traktował powołanego oświadczenia jako zrzeczenia się przez

skarżącego praw do lokalu. Odwołując się do tego oświadczenia, Sąd drugiej instancji jedynie podkreślił, że wnioskodawca nie traktował siebie jako osoby posiadającej prawa do lokalu i w związku z tym nie kierował żadnych roszczeń wobec uczestniczki, które były z nim związane. O zaliczeniu lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. [...] do majątku osobistego uczestniczki postępowania – na co trafnie wskazał Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia – przesądzało obowiązywanie zasady surogacji (art. 33 pkt 3 k.r.o. w brzmieniu właściwym na moment przekształcenia prawa lokatorskiego w spółdzielcze prawo własnościowe), a nie oświadczenia składane przez wnioskodawcę.

Pozbawione racji było powoływanie się przez skarżącego na naruszenie art. 387 § 2¹ k.p.c. W ramach tego zarzutu wskazuje on, że w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia nie odniesiono się do wszystkich zarzutów apelacji wnioskodawcy, w tym pominięto analizę zarzutu naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 5 k.c. przez jego niezastosowanie (zarzut nr 4 apelacji wnioskodawcy). Odnosząc się do tak postanowionego zarzutu naruszenia przepisów postępowania (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), w kolejności wskazać należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego zaznacza się, iż powoływanie się na zarzut naruszenia art. 387 § 2¹ k.p.c. jedynie wyjątkowo może stanowić usprawiedliwioną podstawę kasacyjną, gdy na skutek wadliwości przy przedstawianiu przez sąd drugiej instancji opisu stanu faktycznego i motywów swojego rozstrzygnięcia, w tym odniesienia się do poszczególnych zarzutów apelacji, nie jest możliwe przeprowadzenie kontroli kasacyjnej zaskarżonego orzeczenia (zob. wyroki SN: z 7 lutego 2024 r., II CSKP 1231/22; z 29 września 2022 r., II CSKP 147/22; z 25 lutego 2022 r., II CSKP 149/22; z 26 stycznia 2022 r., I USKP 76/21, OSNP 2022, nr 12, poz. 125; z 24 czerwca 2021 r., II CSKP 88/21, OSNC-ZD 2022, nr 2, poz. 29). Zarazem na tle art. 387 § 2¹ k.p.c. w judykaturze Sądu Najwyższego zastrzega się, że wyznaczane przez ten przepis wymagania konstrukcyjne dla uzasadnień sporządzanych przez sądy drugiej instancji implikują w sobie konieczność przedstawienia oceny poszczególnych zarzutów apelacji, co ma polegać nie tylko na wyartykułowaniu przez sąd drugiej instancji swojej oceny w odniesieniu do każdego z zarzutów podniesionych w apelacji, ale także jej odpowiedniego omówienia w ramach sporządzonego uzasadnienia. Sąd drugiej instancji jest bowiem sądem

merytorycznym i ma obowiązek rozważenia wszelkich zarzutów i wniosków apelacji, zaś argumentacja – stanowiąca odzwierciedlenie przyjmowanego przez niego stanowiska w przedmiocie zarzutów zgłoszonych w apelacji – powinna znaleźć swoje jednoznaczne odzwierciedlenie w treści uzasadnienia (zob. wyroki SN: z 25 lutego 2022 r., II CSKP 149/22 z 7 grudnia 2022 r., III PSKP 8/22; z 16 grudnia 2022 r., II CSKP 625/22; z 5 października 2018 r., I CSK 608/17).

Analiza uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wskazuje, że nie zawiera ono braków konstrukcyjnych, które uniemożliwiałyby skuteczne przeprowadzenie przez Sąd Najwyższy oceny zaskarżonego postanowienia punktu widzenia zarzutów kasacyjnych wyartykułowanych przez skarżącego wnioskodawcę (art. 387 § 2¹ k.p.c.). Wywód Sądu drugiej instancji jest klarowny i pozwala na jednoznaczne określenie ustaleń faktycznych i procesu subsumpcji zastosowanego dla potrzeb rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Sąd Okręgowy w związku z rozpoznawaną apelacją wnioskodawcy odniósł się do merytorycznie do ustaleń faktycznych i ocen prawnych zastosowanych przez Sąd Rejonowy, wskazując jednoznacznie, że je aprobuje i przyjmuje za własne. Zarazem z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wynika, że Sąd Okręgowy rozważył wszystkie zarzuty apelacji, w tym również przedstawił szczegółową analizę zarzutu naruszenia art. 5 k.c. poprzez jego niezastosowanie w sprawie (s. 9 uzasadnienia postanowienia Sądu Okręgowego).

Poza kontrolą kasacyjną należy natomiast pozostawić zarzut naruszenia art. 100 u.k.s.c. Badając zasadność skargi kasacyjnej, Sąd Najwyższy nie może bowiem rozpoznawać zarzutów dotyczących rozstrzygnięcia o kosztach sądowych zawartych w orzeczeniu sądu drugiej instancji, od którego wniesiono skargę kasacyjną; ich ewentualna weryfikacja jest dopuszczalna, gdy skarga kasacyjna wniesiona od takiego orzeczenia podlega uwzględnieniu w całości lub w części (zob. uchwałę SN z 25 lipca 2023 r., III CZP 154/22, OSNC 2024, nr 2, poz. 14; wyrok SN z 6 marca 2019 r., I CSK 125/18 oraz postanowienia SN: z 30 kwietnia 2021 r., II CSK 346/20, z 14 września 2022 r., I CSK 1896/22 i z 9 marca 2023 r., I CSK 2023/22). Analiza zarzutów skargi kasacyjnej nie wskazuje na zasadność wniesionego środka zaskarżenia. W konsekwencji również zarzut

dotyczący przyjętego przez Sąd Okręgowy sposobu rozstrzygnięcia o kosztach sądowych nie może stanowić przedmiotu rozpoznania przez Sąd Najwyższy.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Marcin Krajewski

Małgorzata Manowska

Ewa Stefańska

(M.M.)

[f.n]